

РЕШЕНИЕ

№ 647

гр. София, 07.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 24.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора
Тафров, като разгледа дело номер **10204** по описа за **2013** година докладвано
от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на директора на Агенцията за държавна финансова инспекция
/АДФИ/-С., [улица], срещу решение от 09.09.2013 г., постановено по н.а.х.д.№
3008/2012 г. от СРС, НК – 122-ри състав.

С обжалваното решение е отменено изцяло Наказателно постановление №
11011750/25.01.2012 г., издадено от директора на АДФИ, с което на Е. А. Касова, на
основание чл.47, ал.2 от Закона за счетоводството /ЗСч./ за нарушение на чл.23, ал.2
от ЗСч. е наложено наказание „глоба” в размер на 700 лв

В касационната жалба се поддържа, че решението на въззивния съд е неправилно
поради противоречие с материалния закон. Твърди се, че неправилно съдът е
обосновал изводите си със заключението на съдебно-счетоводната експертиза и не е
обсъдил всички доказателства по делото. Изплатените авансови суми на изпълнителя
представлява вземане, а не разход за придобиване ДМА.

В с.з. касаторът – редовно призван, не се явява и не се представлява.

Ответницата Е. А. Касова се явява лично и заявява становище за неоснователност на
жалбата. По делото са постъпили писмени бележки от процесуалния представител на
ответницата адв. Х., в които са развити съображения за законосъобразност на
въззивното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че жалбата е
неоснователна и недоказана и моли решението на районния съд да бъде потвърдено.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства. Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административен процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Първи касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Р.Т., писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 НПК и заключението на приетата и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че ответницата не е осъществила състава на нарушението по чл.23, ал.2 от ЗСч.

Този извод на въззивната инстанция е правилен. Административнонаказателната отговорност на ответницата е ангажирана за това, че в качеството ѝ на главен счетоводител на [фирма] не е представила в ГФО за 2010 г. вярно и честно имущественото и финансовото състояние на дружеството. Конкретно нарушението се изразява в това, че преведените авансово суми по два договора за ремонт на детския санаториум в Х. са осчетоводени като разход за придобиване на ДМА, а не като вземане. Чл.23, ал.2 ЗСч. изисква финансовият отчет вярно и честно да представя имущественото и финансовото състояние на предприятието, отчетения финансов резултат, промените в паричните потоци и в собствения капитал. От заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че националното счетоводно законодателство не разграничава ДМА в процес на изграждане и предоставени аванси за изграждане на ДМА; в ГФО на [фирма] на стр.23, бележка 3 „Разходи за придобиване на нетекущи активи” е оповестена стойността на неприключилите разходи за придобиване на нетекущи активи по обекти, вкл. „Ремонт на детски санаториум – Х.”. В ГФО за 2010 г. разплащанията по тези два договора са били отразени по дебитна сметка 616 – разходи за придобиване на ДМА – в актива за финансовото състояние – Активи-Нетекущи активи, на ред 3 „Разходи за придобиване на нетекущи активи” – обектът е неприключен. В заключението си вещото лице посочва, че и при неправилно отразяване в ГФО на вземанията по двата договора, по които е изплатена авансова сума, това не би се отразило на точността на активите на [фирма] и на неговия финансов резултат за 2010 г. С оглед на горното правилно районният съд е приел, че ответницата не е осъществила състава на нарушението по чл.23, ал.2 ЗСч.

Неоснователно е оплакването на касатора за нарушение на материалния закон и за необсъждане на всички доказателства по делото. Районният съдия е анализирал всички представени писмени доказателства, вкл. и неоспорената съдебно-счетоводна

експертиза. Изводите на съда кореспондират напълно с всички събрани по делото както писмени, така и гласни доказателства.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-ви касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 09.09.2013 г., постановено по н.а.х.д.№ 3008/2012 г. от СРС, НО – 122-ри състав .

Решението е окончателно

Председател:

Членове: